

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ УДОСКОНАЛЕННЯ ВЗАЄМОДІЇ МІСЦЕВИХ ДЕРЖАВНИХ АДМІНІСТРАЦІЙ ТА ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ ПІД ЧАС ВОЄННОГО СТАНУ

Владислав Костянтинівич ЗІНКЕВИЧ,

*аспірант Волинського національного
університету імені Лесі Українки,
<https://orcid.org/0009-0004-8603-2915>*

В умовах воєнного стану, в яких на сьогодні перебуває Україна, важливим є опрацювання перспективних напрямів удосконалення взаємодії місцевих державних адміністрацій та органів місцевого самоврядування. Важливу увагу у даному контексті необхідно приділити організаційно-правовим аспектам такої взаємодії.

В розрізі представленої проблематики першим кроком має бути створення механізмів координації діяльності місцевих державних адміністрацій та органів місцевого самоврядування. І.А. Ботнаренко відмічає, що у юридичній літературі термін «координація» використовується тоді, коли мова йде про передумови погоджених дій різних органів, спрямованих на виконання у межах їх компетенції спільних завдань з метою досягнення відповідного результату. У цілому, продовжує вказаний вище науковець, координацію можна розглядати у двох значеннях: «1) як форму діяльності; 2) як управлінську функцію щодо організації діяльності, направлену на досягнення загальної мети. До її ознак можна віднести: організацію спільної комплексної діяльності, погодженої за часом та місцем; відповідність вимогам закону; наявність координуючого суб'єкта та виконавців; загальна спрямованість на досягнення кінцевого результату» [1]. Тож, координація – означає встановлення взаємозв'язків та співпраці в різних аспектах та справах. Це процес, який дозволяє глибоко та всебічно аналізувати події, виявляти негативні тенденції та проблеми, які потребують негайного увімкнення, розробляти спільні оцінки та підходи, і здійснювати узгоджені дії [2]. Таким чином, координація взаємодії між органами місцевого самоврядування та місцевими державними адміністраціями є критично важливою, особливо в умовах воєнного стану, що обумовлено наступними чинниками: 1) вона дозволяє забезпечити швидку та цілеспрямовану реакцію на певні потреби, а також оптимізувати використання ресурсів та уникнути дублювання функцій сторін взаємодії; 2) забезпечує розробку єдиної стратегії дій в умовах кризи та виконувати її узгоджено, забезпечуючи консистентність та ефективність діяльності; 3) підвищує загальний рівень довіри населення, оскільки коли органи місцевого самоврядування та місцеві державні адміністрації демонструють спільну та згуртовану реакцію на кризові ситуації, це сприяє підвищенню довіри громадян до владних структур та збільшенню їх відчуття безпеки; 4) попереджує виникнення конфлікту інтересів, а також непотрібних непорозумінь між сторонами взаємодії, що в умовах воєнного стану є критично важливим та необхідним.

Далі в рамках представленої проблематики вбачається необхідним розробити систему планування спільної діяльності місцевих державних адміністрацій та органів місцевого самоврядування. Планування, пише В.Я. Малиновський, - «це стержнева частина всіх систем управління, процес, за допомогою якого система пристосовує свої ресурси до змін зовнішніх і внутрішніх умов. Планування є найпершою функцією управління, яка передує всім іншим, визначаючи їх природу. Планування залежить від ефективного аналізу зовнішнього середовища, об'єктивної оцінки власних ресурсів, вимагає спільних зусиль і участі всіх складових частин організації. Особливо важливою ця функція є для органів державного управління, коли під впливом зовнішніх чинників перед ними ставляться невизначені до кінця завдання, а подекуди - нездійсненні цілі, поставлені політиками. Планування - найбільш динамічна функція, а тому вона повинна виконуватися професійно й постійно для забезпечення надійної основи здійснення інших видів управлінської діяльності» [3].

Тож, в рамках представленої проблематики ефективно планування дозволить: по-перше, ефективно розподілити людські, фінансові, економічні та інші ресурси, які наявні в місцевих державних адміністрацій та органів місцевого самоврядування; по-друге, заздалегідь розробити «сценарії» реакції на можливі загрози; по-третє, ідентифікувати потенційні ризики та помилки, на основі чого розробляти стратегії їхнього уникнення або зменшення ризиків, що дозволяє забезпечити більш ефективне управління ситуацією; по-четверте, встановити чіткі ролі кожного органу в умовах воєнного стану, що допомагає уникнути непорозумінь, конфліктів та хаосу в процесі управління.

Список використаних джерел:

1. Ботнарєнко І. А. Теоретичні основи взаємодії та координації в правоохоронних органах : управлінський аспект. *Південноукраїнський правничий часопис*. 2015. № 4. С. 3–6. URL: <http://oduvs.sem-dev.co.ua/wp-content/uploads/2016/09/4-2015.pdf>
2. Дерєць В.А. Управлінські відносини в системі органів виконавчої влади та їх правове регулювання : дис... канд. юрид. наук: 12.00.07. К., 2006. 190 с.
3. Малиновський В.Я. Державне управління: Навчальний посібник. -Луцьк: Ред.-вид. відд. "Вежа " Вол. держ. ун-ту ім. Лєсі Українки, 2000. 558 с.